

пролѣтенъ синчець. До него момчето съ мургаво, опърлено отъ лѣтото лице, съ калпаче и тояга.

Щъркелчето трепна, разпери крила да полети, но децата радостно се спуснаха къмъ него и викнаха:

— Щъркелче, щъркелче!

То страхливо се обърна къмъ тѣхъ:

— Оставете ме! Самичко съмъ, недейте ме убива! Какво ви правя?

И замаха съ крила, записука.

Дветъ деца се спогледнаха. Момченцето удари съ тоягата една едра жаба, улови я въ росната трева и я поднесе на щъркелчето.

— Вземи, не се бой отъ насъ!

— Миличко,—обади се момичето—ние ще те хранимъ, ще те обичаме. Ела!

То неспокойно протегна човката и глътна жабата. После довѣрчиво ги загледа.

— Вие сте добри деца; нали нѣма да гоните едно сираче като мене.

— Ние не те гонимъ—каза момчето—ела, ще уловимъ още жаби.

То дойде съвсемъ близу до тѣхъ.

Момичето го погали съ бѣла ржка по крилата, погали дългата му шия, наведе се и го пригърна. Перата му шумолѣха до нейнитѣ уши, сърдцето му биеше.

— А защо си самичко?

— Защото моитѣ родители ме оставиха.

— У-у-у! — въздъхна момичето — толкова ли сж лоши твоитѣ родители?

Щъркелчето ѝ разказа:

— Ние се раждаме по две. Ако едното умре, или го взематъ лоши хора отъ гнѣздото, другото остава само. Него родителитѣ го оставятъ, изпждатъ го, дори го убиватъ.

— Вие само две деца ли бѣхте?—попита момчето.

— Не. Най-напредъ се родиха дветѣ по-голѣми братчета, после ние. Но моето връстниче нѣкой открадна,